

GALAKTIKA

412. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

C. J.
CHERRYH

LEAH
CYPESS

+

BOJTOR // FRITSI
// SCHLEKMANN
// ROGER // FARKAS

FANTOMHAJÓK

VÍZ-HAMVASZTÁS

AZ ŰRSZEMÉT PUSZTÍJA AZ ÓZONT

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
**CSAK
1490 Ft**
HAVONTA

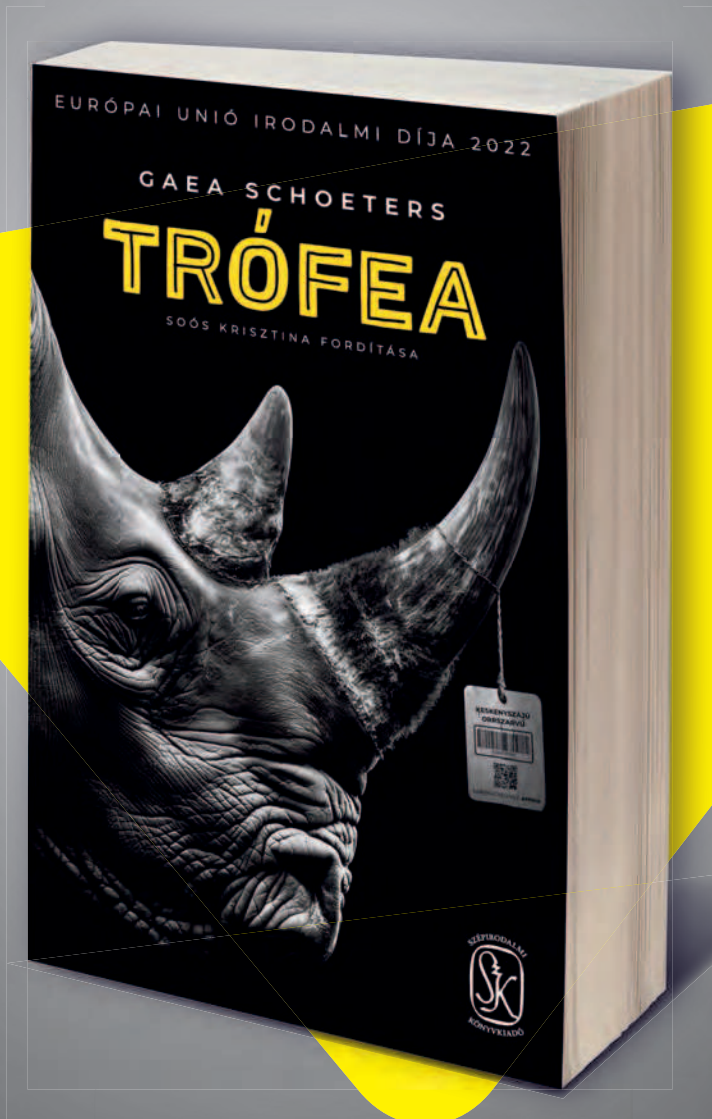

ÁRA: 1995 FT // 8 €

KÉSZEN ÁLLSZ SZEMBENÉZNI A TERMÉSZETTEL?

EGY VADÁSZAT, AMI VESZÉLYESEBB
LETT, MINT GONDOLTÁK...

Co-funded by
the European Union

RENDELJ MEG ITT:
WWW.GALAKTIKABOLT.HU

NEM SOKKAL azután, hogy a számítógépek felbukkantak az SF-történetekben, előkerült a mesterséges intelligencia ötlete is. Ez érthető a számítógép egyenlő mesterséges agy analógia miatt.

Ha nem számolom a mindenféle béna és furcsán beszélő robotokat, az első igazi MI a 2001: Űrodüsszeia HAL 9000-es számítógépe volt a maga hűvös, kimért és a végén skizofrén stílusában.

Ezt követően a számítógépek és az MI már az űrhajósoknak és a jövő embereinek állandó társai lettek. Az most lényegtelen, hogy jó vagy rossz, örült vagy hidegen logikus, gyűlölködő, esetleg szerelmes, gyakorlatilag mindenféle emberi értelemmel és érzelemmel felruháztuk őket.

Nincs két éve, hogy berobbant az életünkbe a mesterséges intelligencia. Azóta már szinte mindent felfordított, úgy tűnik, akkora technikai forradalmat élünk meg, mint a gőzgép vagy a személyi számítógép megjelenése idején.

De az irodalom valamiről elfeledkezett. A mesterséges intelligencia gyerekkoráról. Amit mi most élünk meg. A csetlő-botló, hibázó, gyakran egy 3-4 éves gyermek értelmi szintjén működő mesterséges intelligenciát, amellyel küszködünk nap mint nap. Amely mintha nem is lenne értelmes, sőt néha kifejezetten debil. Néha vért izzadunk, hogy megértse, mit akarunk tőle, és szinte könyörögni kell, hogy arra kapjuk tőle a választ, amit kérdeztünk. Olykor idegesítően udvarias, utáljuk hogy elnézést kér. Küszködünk vele, mint kezdő szülő az első gyerekkel.

Ez valahogy kimaradt. Mi csak a felnőtt mesterséges intelligenciát ismerjük.

Az MI gyerekkora az SF meg nem énekelt balladája, el nem mesélt története.

*Kovács „Tücsi” Mihály
tudományos-szerkesztő*

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Molnár Andrea** (terjesztes@galaktika.hu)

Adminisztráció: **Simó Nikolett** (adminisztracio@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar

Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Gelbert Eco Print** // www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia**

Könyvesboltban: **www.pannonia.ca** // e-mail: **info@pannonia.ca**

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

lira

  Támogatja a Magyar Kultúráért Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 Bojtor Iván:** A roncs
- 16 Leah Cypess:** Mostohanóvér
- 44 Fritsi Péter:** Záróra
- 54 C. J. Cherryh:** A szív árapályá
- 71 Schlekman János:** Eltemetett múlt
- 90 Frank Roger:** Feledékeny idők
- 104 Farkas Geiza:** Készülék az igazság megállapítására

CIKKEK

- 12 Fókusz
- 41 Zöld jövő
- 42 Film
- 50 Színház
- 52 Intelligens dizájn
- 68 Zene
- 70 Kapcsolatfelvétel
- 86 Film
- 88 Zöld jövő
- 99 Zöld jövő
- 100 Képregény

GALAKTIKA XL

- 115 Szűcs László:** Nemeszisz követe
(első rész)

41

42

50

52

99

**VÁSÁROLJ JÚLIUSBAN
10 000 FT FELETT
A GALAKTIKABOLTON,
ÉS GALAKTIKA
VÁSZONTÁSKÁT
ADUNK AJÁNDÉKBA!**

AZ AKCIÓ IDŐTARTAMA: 2024. JÚLIUS 1-31.

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

MINDENKI, AKI AZ ARGÓRÓL ÍRT, KIEMELTE, HOGY A HAJÓBA ÉPÍTETT ÁRBÓC BESZÉLNI TUDOTT, VÁLASZOLT A NEKI FELTETT KÉRDÉSEKRE, SZÓLT, HA NAGY VIHAR KÖZELEDT, IDŰNKÉNT MÉG AZT IS MEGMONDTA, MERRE MENJENEK.

BOJTOR IVÁN

ARONCS

HOGY TALÁLT rám? Értem. Elárult a hajó neve. Tudom, rossz ötlet volt *Argó III*-ra keresztelni. De tudja, ez olyan vénemberes nosztalgia. Ebben a korban az ember már ragaszkodik tájakhoz, városokhoz, nevekhez.

Kapaszkodjon! Beindítom a motort, kifutunk az öbölből, aztán valahol távol a parttól megállunk, és elmondok mindent.

Látta valaki? Tudja?! Errefelé nem szeretik a szimatolgotó újságírókat.

Kitől hallott róla? Torrétól? Halála előtt még eldicsekedett azzal, hogy megtalálta az *Argót*? Gondolhattam volna, hogy így lesz.

Szóval megírná? Jó!

Lehet, hogy igaza van. Most már, ennyi év után én is bánom, hogy nem hoztuk nyilvánosságra, de akkor az a megoldás tűnt az egyetlen lehetséges járható útnak. Mit mondhattunk volna? És ki hitt volna nekünk? Végül is csak ketten, Torre és én

ismertük az ügy minden részletét. Talán Papadakisz is megsejthetett valamit, de elfogadta (vagy úgy tett mintha elfogadná) a magyarázatainkat.

Tudom! Mondom, hogy tudom! Igen! Világszenzáció lehetett volna. Az ötlet az enyém volt, a kutatáshoz szükséges pénzt Torre adta, a kutatóhajót meg Papadakisz. Én a pénzt hajtottam, Torre, akinek abból volt elég, a hírnévre, Papadakisz meg egy saját flottáról álmodozott. Egyikből sem lett semmi. Kettőnknek csak a hallgatás és a lelkiismeretfurdalás jutott, Papadakisznak meg az a rozsdás, öreg bárka.

Dehogy siránkozom! Ha most kiállnék ország-világ elé, és elmondanék mindent, akkor kinevetnének, lehülyéznének. Az igazamat semmivel sem tudnám bizonyítani. Torre már meghalt. Papadakisz meg úgy tesz, mintha nem is emlékezne semmire. Hallgat, mert fél. Miért? Gondoljon bele! Milyen rohadt do-

log lenne, ha nyolcvanvalahány évesen bőrtönbe zárnák?

Hogy találtuk meg?

Én biztos voltam abban, hogy ott van, hiszen többen is leírták azt a hagyományt. A hagyományok pedig makacs dolgok, évszázadokig is kitartanak.

A hajó pusztulásáról a következőket írták. Olvassa!

Iaszón az Argóval együtt pusztult el, vagy úgy, hogy a hajó egyik korhadó gerendája rázuhant a fejére (nevetséges!), vagy Médeia varázslata által. Hogy mi lehetett az a varázslat, abban már nem egyeznek meg az elbeszélések. Minden történetben más és más. Egyesek szerint valami mérges főzettel elaltatta, mások szerint azt mondta neki, hogy egy vércserével megfiatalítja, de amikor lecsapolta a vérét, otthagya a hajón elpusztulni, és van olyan variáció is, hogy megfagyasztotta az Argón a levegőt, amitől Iaszón mély álomba merült. Mindhárom változatban Médeia süllyesztette el a hajót, valahol Korinthosz közelében.

Most meg mit grimaszol? Pontosan olyan pofát vág, mint Torre, amikor ezt először megmutattam neki.

Naná, hogy csak ennyit mutattam neki! Nem játszottam ki azonnal az összes kártyámat. Első a bizalmatlanság! De Torre jó fejnek bizonyult.

Papadakisz a hirdetésünkre jelentkezett. Volt vagy húsz másik pályázó is, de őt választottuk. Tudja, miért? Á, dehogya! Nem a pénz miatt. Nem ő volt a legolcsóbb. Hanem a hajójának a neve miatt. Kabalából. Argó volt a neve annak a rogyant motorosnak.

Jó, mi? Argóval kerestük az Argót.

Kezdem az elejéről?

Rendben.

Minden könyvben az áll, hogy az a hajó, mellyel Iaszón és társai az aranygyapjúért in-

dultak, a gyorsaságáról kapta a nevét, és hogy fából ácsolt evezős volt. Egy fenét!

Az argo szónak van egy másik jelentése is: fénylő. Az ezüstöt is így nevezték. Akkor milyen is volt az a hajó? Fénylő, ezüstös, ezüstszínű. Maga szerint, azt milyen fából építették? Semmilyenből! De nem ám! Hanem fémből. Az emberek, mikor meglátták, nem is tudták, hogy hajó, azt hitték, hogy valamiféle szörnyeteg. És ha abban a korban, ott Korinthosz közelében elsüllyesztettek egy fémhajót, akkor... hát, csak maradt belőle valami.

A régészek, meg a kincsvadászok elsősorban a fahajók roncsait keresték akkoriban is. Azon a környéken a háború alatt, a Korinthoszi-csatornán áthaladó hajók közül többet is elsüllyesztettek. A halászok jól tudták, merre vannak, de a kutya sem törődött velük, mert ami mozdítható volt rajtuk, azt már leszerelték, elvitték róluk.

És ha az Argó is ott rejtőzik valahol, abban a rozsdatemetőben?

Persze Torrét ezzel még nem győztem meg teljesen. Csak akkor kezdett fellelkesedni, amikor a dodonai szentélyről is beszéltem neki.

Hogy mi az összefüggés az Argó meg Dodona között? Hát az árbóc! Mindenki, aki az Argóról írt, kiemelte, hogy a hajóba épített árbóc beszélni tudott, válaszolt a neki feltett kérdésekre, szólt, ha nagy vihar közeledett, időnként még azt is megmondta, merre menjenek. Az is írták, hogy az az árbóc Dodonából származott.

Mondtam Torrénak, hogy szerintem egy rádióantenna lehetett. Ő pedig, aki mindenféle elektromos kütyük eladásával szedte meg magát, ezen már elgondolkodott. És miután megmutattam neki a dodonai szentélyről készült rajzaimat is, ráharapott a csalira, és kinyitotta a pénztárcáját.

Noha az ókori szerzőknek fogalmuk sem volt az egészről, mégis viszonylag pontosan le- ↪

írtak minden technikai részletet, ki ezt, ki azt. Nekem csak helyükre kellett raknom az egyes darabokat. A régészeti feltárások bebizonyították, hogy a dodonai szentély nem egy nagy templom, hanem csak egy kis kápolna volt. A hajdani leírások két oszlopot is említettek, az egyik tetején egy fiú szobra állt, jobb kezében egy drótból font ostort tartott, a másikon pedig valamiféle fémtartály volt. Ha szellő vagy szél támadt, a fémstor fonata az ércmedence oldalához csapódott, amely annak érintésére hangot adott. Egyesek úgy vélték, hogy a papok abból a hangból hallották ki a jóslatokat, mások szerint a szent tölgyre aggatott rengeteg fémtárgy csilingeléséből jósltak, de azt is állították, hogy a fát körülvevő bronz háromlábak szólaltak meg. Ez persze mind hülyeség.

Mint később kiderült, az a szerkezet működött. Rekonstruáltuk.

Dehogy sztatikus elektromosság! Vicces, hogy ezt mondja, mert először Torre is erre gondolt. Túl egyszerű lett volna.

Volt ott egy „szent forrás” is, ami egy barlangból tört elő. Arról azt írták, hogy csak időszakonként folyt belőle víz, mégpedig délelőtt, csakis délelőtt. Könnyen belátható, hogy mivel az a forrás mindig délben apadt el, nem a természet szabályozta, hanem valamiféle szerkezet. Egy kis vízerőmű termelte az áramot addig, amíg a rendelkezésre álló akkumulátorokat feltöltötték. Azok pedig nem lehettek mások, mint a titokzatos tripuszok, háromlábak, melyeknek a láncolata a szentély kerítését alkotta. Az oszlopokra állított és a szent tölgyre rögzített fémtárgyak antennák szerepét töltötték be. Valami hasonlót építettek be az Argóba is. Meg bronz háromlábakat. Mi a fenének kellett volna nehéz bronztripuszok egy fahajóra?

Most mit néz így? Működött. Mondom, hogy működött. Megépítettük. Igaz, hogy csak kicsiben. Bár ne tettük volna, mert...

Szóval valamikor márciusban, a tavaszi viharok után kezdtük a kutatást. Végigradaroztuk az egész partszakaszt, de csak a már ismert roncsokat azonosítottuk be újra. Papadakisz felvetette, hogy a tenger szintje az eltelt háromezer év alatt megemelkedhetett, meg hogy a víz alatt áramlatok vannak, és amit keresünk, az akár egy kilométerrel is beljebb lehet. Igaza lett. Másnap megtaláltuk.

Hát?! Nem úgy nézett ki, mint egy hajó. Inkább hasonlított egy olajtartályra, vagy még inkább egy félbevágott tengeralattjáróra. A radarképet látva Papadakisz először csak kényszeredetten nevetett, utána meg azzal rémisztgetett bennünket, hogy akár még valamiféle veszélyes méreg is lehet benne. (Ő már csak tudhatta, mi zajlott abban az időben éjszakánként az öbölben.)

Az Argó volt! Persze, hogy az volt, de csak később bizonyosodott be.

Vagy tízszer lemerültünk, körbeúszkáltuk, tapogattuk, kopogtattuk, de akkor még nem találtunk rajta semmi olyat, ami valamiféle bejáratra utalt volna. Mintha egyben öntötték volna ki az egészet.

Papadakisz nagyon aggódott, mindenféle műszereket hozott: sugárzásmérőt, valami gyorsesztelőt, amivel harci gázokat lehetett kimutatni, meg még mit tudom én már, hogy miket. Azt, hogy a cuccot honnan szerezhetete, inkább nem is akartuk tudni.

A következő napon (éjszaka alig aludtunk az izgatottságtól) megtaláltuk a megkéült lyukakat a roncs oldalán. Szabályos vonalakban sorakoztak, amiből arra következtettünk, hogy hajdan azokban rézszegecsek lehettek, amik a vaslemezeket tarthatták egyben, de a tengervíz már rég kiette mindet.

– Na ugye! Mondtam, hogy valami rossz tartály – nevetett megnyugodva Papadakisz, miután elmondtuk neki, mit láttunk.

Már sötétedett, de Torrival úgy döntötünk, hogy még egyszer lemerünk. Hiába könyörgött Papadakisz: „Fiúk, ez örülség. Hagyjuk holnapra!”, nem hallgattunk rá.

Torre találta meg a bejáratot. Nem a fedélzeten, a tetején volt, hanem az oldalán, alig látszott ki az iszapból. Egy pillanatra azt hitte, hogy az én lámpám fényét látja a távolból, de amikor közelebb úszott, egy apró, világító, zöld színű pontot talált. A fény bentről jött, a hajó belsejéből, olyan gyenge volt, hogy nappal talán észre sem vettük volna. Késével megkapargatta, és...

Olyan és akkora volt, mint egy kajütablak. Egy darabját később megtaláltuk, hegyikristályból csiszolták. Én már messziről megláttam a fényt, odaúsztam. Torre addig tapogatta azt az átlátszó lencsét, míg egyszerűen kifordult a helyéről, a rögzítését már bizonyára kioldotta a sós víz az évszázadok során.

Az a zsilipkamraszerű valami, ahova bemásztunk, tulajdonképpen csak egy légszák volt. Elképesztően egyszerű szerkezet, de mégis működött. A bűvártalpakban nagy nehezen felkapaszkodtunk a lemezfalból kiálló korhadt farönkökön. Alattam három le is törött. Aztán egy szűk alagútban másztunk tovább, abban a kísértetiesen foszforeszkáló zöld fényben, ami a falakból áradt, és amitől az villant az agyamba, hogy mégis el kellett volna hozni azt az átkozott sugármérőt. De azt gondoltam, hogy most már mindegy, járjunk a végére, lesz, ami lesz, ha már ennyi időt és pénzt rászántunk erre a vállalkozásra.

Először azt hittem, a vérnyomásom rendetlenkedik, azért kezdett zúgni a fülem, de Torre mutogatásából – a légzőkészüléket nem mertük levenni – kiderült, hogy ő is hallja. Ahogy haladtunk előre, az a tompa zaj egyre erősödött.

Most visszagondolva, valamiféle szerelőakna lehetett az, ahol bejutottunk, és nem is az

igazi bejárat. Vagy nyolc méter után a csatorna jobbra fordult, és egyszer csak elakadtunk, mindenféle drótok meg vékony csövecskék pókhálója zárta el az utat.

Torre mászott elől. Nekiindult, hajlítgatta, görbítgette erre-arra a drótokat, megpróbált átmászni alattuk, de önkéntelenül is le-tört közülük néhányat. Mit tehettem volna? Követtem.

Már majdnem átvágtuk magunkat azon a drótdzsungelen, amikor a csatorna fala egy hangos roppanással végigrepedt, és bezúdul az iszapos víz. Torrét rögtön visszasodorta, engem meg úgy a falhoz lapított, alig kaptam levegőt. Recsegett-ropogott az egész tákolmány. Az orromig sem láttam. Abban a fekete masszában a lámpám sem ért semmit. Kapá-lóztam, tapogatóztam, lökdöstem el magamtól a nekem úszó tárgyakat, meg azt a puha valamit, ami vagy háromszor nekem jött, és amiről azt hittem, hogy egy nagy hal lehet. Aztán valahogy kikecmeregtem azon a nyíláson, ahol bemásztunk.

Torre már kint várt.

Másnapra, mire visszatértünk, szétdőlt az egész szerkezet. Hiába emelgettük a hajóról csörlővel a lemezdarabokat, nem találtunk alattuk semmi olyat, ami az elméletemet igazolhatta volna.

Kivéve persze azokat a kis aranszínű tárgyakat, amiket én az alakjuk miatt először pecsételő hengereknek véltem. De akkor még nem tudhattuk, hogy mik azok...

Nem, nem aranyból voltak. Láttukra először Papadakisznak is felcsillant a szeme, de amikor a kezébe vette az egyiket, és megtapogatta, lepergett róla az aranyréteg. Vissza akarta hajítani a vízbe: „Ez csak egy mocskos kődarab!”

Torre nagyítóval vizsgálgatva vékony barázdákat fedezett fel rajtuk. Rám nézett, és...

Térjek a lényegre?

Micsoda? Jaj, ne jöjjön már nekem ezzel az UFO mesével! Még hogy a földönkívüliek hagyták itt? Mondtam már, hogy megépítettük az egész szerkezetet. Minden anyagot, amit felhasználtunk hozzá, ismertek már akkor is. Földi technológia volt, de csak kevesen ismerhették. Szerintem minden templomnak, minden szent helynek megvoltak a maguk kis titkai. Azoknak a papjai még egymás előtt is titkolóztak. Az egész ókori irodalom tele van máig ismeretlen szertartásokra, misztériumokra való utalásokkal. Egy részük persze a tömegeknek szólt. Ott volt például az eleusiszi. Sok százezer embert beavattak, mégsem tudunk róla semmit. Hallgattak róla. Mindenki hallgatott, még azok is, akik később felvették a kereszténységet. Aztán az a titkos tudás szépen lassan elveszett. Mi viszont megtaláltuk! De meg ám!

Ezt hallgassa meg! Itt-ott recseg, de érthető.

Na, mit szól hozzá? Olyan, mint egy gramofonfelvétel? Hát persze, mert az is, illetve nagyon hasonló módszerrel készült. Ez volt azoknak a hengereknek a titka. Mire sikerült lejátszani, csak ez az egy maradt, a többi sajnos tönkretettük.

Fordítsam le?

Tudja mit? Inkább felolvasom azt, amit kihamoztunk belőle.

Élek. Azt hiszem, hogy még mindig élek. És még mindig itt vagyok.

„Anaku sem dartra inoba menting.” Hall valaki? Dodona, válaszolj! Hall valaki?

Amíg aludtam, Médeia rákötött a morfétorra, és itthagytott. Szabadítsatok ki!

Gyenge vagyok, nem tudok felkelni. Mozdulni sem bírok. „Anaku sem dartra inoba menting.”

Mi az az értelmetlen szöveg? Fogalmam sincs, hogy mit jelent. Valamiféle hívójel lehet. Amikor megépítettük a dodonai szerkezet mását, abból is ezt hallottuk. Csak ezt. Ez

jött rajta folyamatosan. Mintha akkor még mindig létezett volna egy adó valahol. Válaszolni nem tudtunk, ott még nem tartottunk. Torre kitalálta, hogy a régi háromszögeléses rádiófelderítő módszerrel majd bemérjük, hogy hol van az az adó, de mire minden be rendezést összeszedtünk hozzá, elhallgatott.

Aztán egy halászhajó kifogta azt a hullát. Azt hitték, hogy valami színész lehetett, mert olyan régi maskarában volt, amelyet az ókorban hordtak.

Eltüntettünk minden nyomot, széttörtünk, szétvertünk mindent, és eliszkoltunk. Torrénak még az is megfordult a fejében, hogy jó pénzért megveszi Papadakisz Argóját, és azt is elsüllyeszti, de a görög nem állt kötélnek, ragaszkodott a bárkájához.

Hát ennyi.

Még mindig nem érti? Az a szerencsétlen Iaszón volt. Ott rohadt már több ezer éve. Médeia valahogy hibernálta vagy konzerválta. Mi öltük meg, amikor eltépdestük azokat a vezetékeket, amik addig életben tartották.

Akárhogy is nézzük, gyilkosság volt. De ez maradjon kettőnk között.

Most mit néz így? Ez a szenzációs sztori már a magáé? Meg akarja írni?

Nem fogja. Tudja, itt a gyilkosság nem évül el. Emelje a kezét a magasba! Lassan! Mondom: lassan!

BOJTOR IVÁN

1954-ben született magyar író, vegyészmérnök. 1980-ban kezdett publikálni az Ország-Világ magazinban, majd további írásai jelentek meg a Veszprémi Naplóban is. Alapítója a veszprémi Kvarc SF-klubnak, amely saját fanzint is adott ki előbb PreVega, majd Kvarc címmel. „Vissza Karthágóba” című elbeszélését a 217. Galaktikában olvashattuk. Azóta lapunk rendszeresen közli írásait, legutóbb a 408. számban jelent meg „A Kraken-akták”. Tavaly év végén magánkiadású, gyűjteményes elbeszéléskötettel jelentkezett, melynek címe *Elveszett novellák*.

FANTASZTIKUS KEDVEZMÉNYEK PLATINA ÉS GYÉMÁNT KLUBKÁRTYÁS TAGJAINKNAK

**OLCSÓBB GALAKTIKA- ÉS GALAKTIKA XL-
ELŐFIZETÉS, VÁLASZTHATÓ AJÁNDÉKKÖNYV
ÉS TOVÁBBI ENGEDMÉNYEK!**

- **GALAKTIKABOLT.HU: 25-30%**
- **FANTASMANIA.HU: 10%**
- **TRAFÓ: 10-20%**
- **KRAK'N TOWN STEAMPUNK SALOON: 10%**
- **HAMMERTIME CAFE: 5-30%**
- **HANAMI SUSHI BAR: 10%**
- **COFFEE NEW WAVE: 10%**

**AJÁNDÉKOZD MEG MAGAD:
VÁLTS KLUBKÁRTYÁT MOST!**

WWW.GALAKTIKA.HU/KLUB

FANTOMHAJÓK

TÖRTEK MÁR KI HÁBORÚK HADIHAJÓK MEGJELENÉSE MIATT. DE OKOZHAT HÁBORÚS HELYZETET EGY OLYAN HAJÓ, AMELYIK OTT SINCS? VAGY MÉGIS OTT VAN? 21. SZÁZADI FANTOMHAJÓK.

RÉGI VÁGYA minden hadvezérnek, hogy úgy tévessze meg ellenfelét, hogy csapatai nemcsak láthatatlanná válnak, de úgy is tűnik mintha máshol lennének. A *Star Trek*ben, de más sci-fi sorozatokban is fel-feltűnik a fantomtechnológia, amikor kivetítéssel hoznak létre nem létező flottát, vagy csak elterelik a figyelmet a bajba került valós hajóról.

Lehet azonban, hogy nincs is szükség fantomtechnológiára? Elég, ha elhitetjük, hogy egy hajó ott van? 2021-ben egy katonai incidens megmutatta, hogy egy ilyen szituáció akár háborús helyzetet is teremthet. És ehhez nem kell más, csak az adatok ügyes manipulálása.

Az HMS *Defender* az ötödik Daring osztályú légvédelmi romboló, amelyet a Brit Királyi Haditengerészet számára építettek. Építése 2006-ban kezdődött, és 2013 márciusában állították szolgálatba.

A Krím-félsziget. 1954-től 2014-ig az Ukrajnához tartozó Krími Autonóm Köztársaságként működött. 2014-ben, az ukrán forradalmat követően Oroszország megszállta a területet, amelyet a világ nem ismer el. Így a félsziget *de jure* Ukrajnához, *de facto* Oroszországhoz tartozik. A Fekete-tenger így a világ egyik politikailag-katonailag fontos térségévé változott.

2021 júniusában a *Defender* fontos diplomáciai küldetést hajtott végre a Fekete-tengeren. Odessza kikötőjében, a hajó fedélzetén írták alá a haditengerészeti együttműködési megállapodást. E szerint a britek új kikötőt építenek,

két felújított, Sandown-osztályú aknavadászt adnak el, és nyolc kis rakétahadihajót gyártanak az ország számára.

Az aláírás után a *Defender* a grúziai Batumiba indult a nemzetközi hajózási folyosón. A tenger északnyugati partjáról a délkeleti sarkába haladt, miközben elhaladt a Krím-félsziget, a szevasztopoli hadikikötő és az ott horgonyozó orosz Fekete-tengeri Flotta közelében.

A konfliktust ez a helyzet okozta. A Krím-félsziget közelében az orosz parti őrség hajói kísérték távolról a *Defendert*. Hamarosan felszólítás érkezett az orosz hajókról, hogy haladéktalanul hagyják el az orosz felségvizeket. A *Defender* válaszolt, hogy a nemzetközi hajózási jognak megfelelően haladnak. Az oroszok egyre idegesebben és fenyegetőbben követelték az orosz vizek elhagyását. Az angolok a helyzetüknek megfelelően válaszoltak. A brit hajó fedélzetén egy tévéstáb is utazott, akik rögzítették, ahogy az oroszok egyre fenyegetőbbek, fegyverek használatát helyezték kilátásba. Az angol hajón elrendelték a vörös riadót, a *Defender* körül egyre több orosz jármű tűnt fel. Hamarosan repülőgépek húztak át a romboló felett, mélyrepülésben. A helyzet odáig fajult, hogy egy orosz Szu-24-es repülő 3 mérföldre az angol hajó orra előtt bombázta a tengert.

A helyzetet végül az oldotta meg, hogy a romboló az útját folytatva végül elhagyta a területet. Egyik fél sem engedett, csaknem fegyveres konfliktus alakult ki. Hetekig tartott a diplomáciai csatározás, az oroszok ál-

